

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1832	Περιτομή Κυρίου – εἰς θ. λειτουργίαν Τετάρτη 1 Ἰανουαρίου 2014	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ὁ Ἰησοῦς δωδεκαετής

Πόσο γρήγορα φεύγει ὁ χρόνος, ἀγαπητοί μου! Πρὶν μιὰ βδομάδα εἴχαμε τὴν ἐορτὴ τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ποὺ εἶνε τὸ μεγαλύτερο γεγονός τῆς παγκοσμίου ἱστορίας. Σήμερα ἄλλη ἐορτή. Τιμοῦμε δύο ἄλλα γεγονότα τῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου· τὸ ἓνα ὅταν ἦταν ἀκόμα βρέφος - νήπιο, καὶ τὸ ἄλλο ὅταν ἔγινε δώδεκα ἐτῶν. Γι' αὐτὰ μιλάει τὸ εὐαγγέλιο, γι' αὐτὰ θὰ ποῦμε κ' ἐμεῖς λίγες λέξεις.

***

● Σήμερα εἶνε ἡ ἐορτὴ τῆς Περιτομῆς. **Τί σημαίνει «περιτομή»;** Οἱ ἱεροκήρυκες, ἀπὸ συστολή -καὶ δικαίως-, ἀποφεύγουν νὰ δώσουν ἀπὸ τὸν ἄμβωνα ἐξηγήσεις τί ἀκριβῶς εἶνε «περιτομή». Ἐμεῖς, ὅσο κι ἂν περιορίζουμε τὴ γλώσσα, ἄς τολμήσουμε νὰ τὸ ἐξηγήσουμε.

Στὸν Ἰσραήλ, ὅταν τὸ ἀρσενικὸ παιδὶ γινόταν ὀκτῶ ἡμερῶν, οἱ γονεῖς τὸ πῆγαιναν στὸν ἱερέα. Κι ὁ ἱερεὺς μὲ ἓνα εἰδικὸ ὄργανο, ἓνα ξυραφάκι, ἔκοβε γύρω - γύρω τὸ ἄκρο τῆς ἀνδρικής φύσεως, τὸ κάλυμμα τοῦ γεννητικοῦ τοῦ ὄργανου. Αὐτὸ εἶνε ἡ «περιτομή». Κι ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ γινόταν αὐτὴ ἡ ἱερά τελετὴ, τὸ παιδὶ ἔπαιρνε ὄνομα, τὸ ὄνομά του, καὶ ἐγγραφόταν στὰ ληξιαρχεῖα τῆς κοινότητος· χωρὶς περιτομὴ δὲν ἐθεωρεῖτο **γνήσιος Ἰσραηλίτης**.

Τὸ ἔθιμο αὐτὸ ἀπὸ τοὺς ἰουδαίους **τὸ πῆραν καὶ ἄλλοι**. Σήμερα ὅλοι οἱ μωαμεθανοὶ στὸν κόσμος φέρουν ἐπάνω τους ὡς ἐξωτερικὸ γνῶρισμα τὴν περιτομή. Ἀλλὰ καὶ οἱ αἰρετικοὶ μονοφυσῖτες στὴν Ἀβησσυνία διατήρησαν τὸ ἔθιμο αὐτό.

Σ' ἐμᾶς τοὺς Χριστιανούς, χάρις στοὺς ἀγῶνες τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ἡ περιτομὴ καταργήθηκε, δὲν ἔχει πλέον θέσι. Ἦταν ἓνας τύπος, σκιὰ μιᾶς ἄλλης πραγματικότητος· ἐμεῖς ἀντὶ γιὰ τὴν περιτομὴ ἔχουμε κάτι ἀσυγκρίτως ἀνώτερο καὶ ὑψηλότερο· ἔχουμε τὸ ἱερὸ **βάπτισμα**. Μὲ τὸ βάπτισμα ὁ Χριστιανὸς παίρνει ἄφεισι ἁμαρτιῶν, ἀναπλάθεται, ἀρχίζει νέα ζωὴ. Ὅπως κήρυξε ὁ ἀπόστολος, τώρα δὲν ἰσχύει «οὔτε περιτομὴ οὔτε ἀκροβυστία, ἀλλὰ καινὴ κτίσις» (Γαλ. 5,6 β,15).

Ὁ Χριστὸς δέχθηκε τὴν περιτομὴ τὴν ὀγδόη ἡμέρα, ὡς ἀπόγονος κατὰ σάρκα τοῦ Ἀβραάμ, στὸν ὁποῖο δόθηκε γιὰ πρώτη φορὰ ἡ ἐντολὴ αὐτὴ (βλ. Γέν. 17,10-12). Ἦδειξε ἔτσι, ὅτι **εἶνε ἄνθρωπος πραγματικὸς** καὶ ὄχι φαινομενικὸς ὅπως νόμιζαν μερικοὶ αἰρετικοὶ τῶν πρώτων αἰώνων.

● Τὸ ἓνα γεγονός λοιπὸν ποὺ ἐορτάζουμε σήμερα εἶνε ἡ Περιτομή. Τὸ ἄλλο ποῖο εἶνε; Συνήθεια πάλι τῶν Ἑβραίων ἦταν, μιὰ φορὰ τὸ χρόνο νὰ πηγαίνουν τὸ πάσχα **στὰ Ἱεροσόλυμα**, στὸ μοναδικὸ ναὸ τους, τὸ ναὸ τοῦ Σολομώντος. Οἱ ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἔχουμε πληθὸς ναοῦς, ἐκεῖνοι εἶχαν ἓνα· τώρα δὲν ἔχουν κανένα ναό· καὶ οἱ διαμάχες ποὺ ἀκοῦμε στὴν περιοχὴ τους ἀποβλέπουν, μεταξὺ ἄλλων, σ' αὐτὸ κυρίως· νὰ χτίσουν οἱ Ἰσραηλίτες ναὸ στὰ Ἱεροσόλυμα, πρᾶγμα ποὺ μέχρι σήμερα δὲν τὸ κατώρθωσαν.

Ὅταν λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς ἔγινε δώδεκα ἐτῶν, ἡ Παναγία μὲ τὸν Ἰωσήφ τὸν πῆραν, πέρασαν βουνὰ - λαγκάδια, ὠδοιπόρησαν μέρες, διήνυσαν διακόσα περίπου χιλιόμετρα, καὶ ἦρθαν στὰ Ἱεροσόλυμα. Γιὰ πρώτη φορὰ ὁ Ἰησοῦς σὰν παιδὶ ἀντίκρυζε τὸ μεγαλεῖο τῆς πόλεως καὶ ἔμπαινε **στὸ ναὸ τοῦ Σολομώντος** νὰ προσευχηθῆ καὶ αὐτός.

Ὁ Ἰησοῦς στὸ ναό. Ποῦ εἶνε οἱ χιλιασταὶ καὶ μερικοὶ ἄλλοι, ποὺ λένε ὅτι **δὲν χρειάζεται ἐκκλησία**. Βλέπουμε ἐδῶ τὸν ἀρχηγὸ τῆς πίστεώς μας, τὸ πρότυπο καὶ ὑπόδειγμα τῶν Χριστιανῶν ὄλων τῶν αἰώνων, βλέπουμε τὸ Χριστὸ νὰ πηγαίνει σήμερα στὴν ἐκκλησία, στὸ ναὸ τοῦ Σολομώντος. Καὶ ὄχι μόνο ὅταν ἦταν μικρός· κι ὅταν μεγάλωσε καὶ βγήκε στὴν δημοσίᾳ ζωὴ, τὸν βλέπουμε κατ' ἐπανάληψιν νὰ ἔρχεται στὸ ναό. Ἦδειξε μάλιστα καὶ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν καθαρότητα τῆς λατρείας. Δὲν εἶπε, Καταργήστε τὴ λατρεία. Ὅταν εἶδε ὅτι τὸ ἐμπόριο ὀργιάζει στὸ προαύλιο τοῦ ναοῦ κι ὅτι οἱ ἀρχιερεῖς καπηλεύονται τὰ ἱερά καὶ τὰ ὄσια, ὁ Χριστὸς δὲν ἔμεινε ἀδιάφορος· πῆρε φραγγέλλιο κ' ἔδιωξε τοὺς ἐμπόρους λέγοντας· «**Μὴ ποιεῖτε τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς μου οἶκον ἐμπορίου**» (Ἰω. 2,16).

Ὁ Χριστὸς λοιπὸν στὸ ναό. Βρέθηκε ἐκεῖ ἀνάμεσα σὲ διδασκάλους τοῦ νόμου, ἱερεῖς, γραμματεῖς καὶ φαρισαίους, ποὺ δίδασκαν. Τοὺς ἄκουγε ὁ μικρὸς Ἰησοῦς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὑπέβαλλε ἐρωτήματα. Κι ὅλοι ὅσοι τὸν ἄκουγαν **ἔμεναν κατάπληκτοι** ἀπὸ τὴ σύνεσι καὶ τὶς ἀπαντήσεις του. Δὲν ἦταν ἀπλῶς ἓνα παιδί - θαῦμα, ὅπως λέμε σήμερα ὅταν π.χ. ἓνας μικρὸς λύνει προβλήματα μαθηματικῶν· ἦταν κάτι πρωτοφανὲς κι ἀνεπανάληπτο. Ποῦ νὰ φανταστοῦν, ὅτι πίσω ἀπ' τὸ παιδί αὐτὸ κρύβεται ἡ Θεότης!

Ὁ Χριστὸς στὸ ναό. Καὶ δὲν τοῦ ἔκανε καρδιά νὰ φύγη. Ἦμεινε ἐκεῖ τρεῖς μέρες. Στὸ διάστημα αὐτὸ οἱ δικοὶ του ἔφυγαν νομίζοντας ὅτι ἐκεῖνος ἀκολουθεῖ στὴ συνοδεία μαζί με τὰ παιδιά τῶν ἄλλων οἰκογενειῶν. Ὅταν διαπίστωσαν ὅτι λείπει ἀνησύχησαν. Γύρισαν πίσω κ' ἔψαχναν παντοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα. Ἐπὶ τέλους τὸν βρῆκαν ἐκεῖ, στὸ ναό, νὰ συζητῆ με τοὺς διδασκάλους τοῦ Ἰσραήλ, καὶ με παράπονο ἡ Παναγία τοῦ λέει: –Παιδί μου, τί ἦταν αὐτὸ ποὺ μᾶς ἔκανες; δὲς, ὁ πατέρας σου κ' ἐγὼ σὲ ζητούσαμε με ἀγωνία. Καὶ τότε ἐκεῖνος ἀπάντησε με σεβασμὸ πρὸς τὴ μητέρα του: –Γιατί με ζητούσατε; δὲν ξέρατε ὅτι πρέπει νὰ βρίσκωμαι στὸ **σπίτι τοῦ πατέρα μου**; Ἄλλη πάλι κι αὐτὴ μαρτυρία σεβασμοῦ γιὰ τὸ ναό, τὸ νὰ τὸν ὀνομάζει δηλαδὴ ὁ Χριστὸς σπίτι τοῦ Θεοῦ Πατέρα του, λόγος ποὺ ἰσχύει σήμερα γιὰ τὴν ἐκκλησία.

Αὐτὰ εἶνε τὰ δύο γεγονότα τῆς παιδικῆς ἡλικίας τοῦ Κυρίου ποὺ ἐορτάζουμε σήμερα.

* * *

Μὲ ἀφορμὴ αὐτά, ἀγαπητοί μου, ἐρωτῶ τώρα: **Ποῦ εἶνε τὰ παιδιά**; Ψάξτε στοὺς ναοὺς τὴν ἄγια αὐτὴ ἡμέρα. Λὲς καὶ δὲν ὑπάρχουν. Παλαιότερα, ποὺ ἡ πίστι τῶν προγόνων μας ἦταν θερμὴ, τὰ παιδιά ἐκκλησιάζονταν στὴ Μακεδονία, Θράκη, Βόρειο Ἡπειρο, Κύπρο, παντοῦ. Κυριακὴ πρῶτὴ ἢ μάνα, ὅπως λέει ἓνα ποίημα, φώναζε: «Ἔ, παιδιά, καιρός, ξυπνήστε· εἶνε Κυριακή. Ἡ καμπάνα μᾶς φωνάζει· τὴν ἀκοῦτε ἐκεῖ;». Τὰ ἴπλενε - τὰ ἴντυνε, καὶ μετὰ, μπροστὰ οἱ γονεῖς - πίσω αὐτά, ἔρχονταν στὴν ἐκκλησία καὶ ὅλοι μαζί προσεύχονταν.

Ἐκκλησιάζονταν οἰκογενειακῶς. **Τώρα τὸ οἰκογενειακῶς ἔλειψε**. Μέσα σὲ ἑκατὸ - διακόσους οἰκογένειες ζήτημα νὰ ἐκκλησιάζεται μία. Οἰκογενειακῶς κάνουν ἐκδρομὲς καὶ διασκεδάζουν, οἰκογενειακῶς καὶ χθὲς τὸ βράδυ ξενύχτησαν, ἀλλὰ οἰκογενειακῶς δὲν ἐκκλησιάζονται.

Τί ἔπαθαν τὰ παιδιά; **Τὰ τοῖμπησε ἀλογόμυγα τοῦ σατανᾶ**, ἔχουν ὑποστῆ φθορὰ ἀπὸ τὸ περιβάλλον. Τὸ ἀκόμη χειρότερο εἶνε, ὅτι καὶ **γονεῖς** ἀπιστοὶ ἐμποδίζουν τὰ παιδιά νὰ ἐκκλησιάζων-

ται, νὰ ἐξομολογοῦνται, νὰ ἔρχονται στὸ κατηχητικό. Ζήτησα νὰ μάθω γιὰ ἓνα παιδάκι ποὺ ἐκκλησιάζονταν τακτικὰ καὶ ξαφνικὰ τὸ χάσαμε. –Ποῦ εἶνε ὁ μικρός; ρώτησα τὴ μητέρα. Κι αὐτὴ με κλάματα ἀπάντησε: –Ὁ πατέρας του τοῦ εἶπε: Κοίταξε καλά, ἂν ξαναπαῖς στὴν ἐκκλησία, θὰ σοῦ κόψω τὰ πόδια... Τέτοιοι γονεῖς κρατοῦν τὰ παιδιά μακριὰ ἀπ' τὴν Ἐκκλησία. Τὰ δὲ **μέσα ἐνημερώσεως** διακωμῶδοῦν τὴ θρησκεία μας· παρουσιάζουν τὴν προσευχὴ καὶ τὸν ἐκκλησιασμὸ ὡς δεισιδαιμονίες, ποὺ πρέπει νὰ καταργηθοῦν. Ἄν πῆς καὶ γιὰ τὸ **σχολεῖο**; Ἐνας ἄθεος δάσκαλος στὴ θέσι τῆς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ κρέμασε ἓναν οὐραγοτάγκο. Σὲ ἄλλο σχολεῖο μιὰ Ἑλληνίδα(!) μαθήτρια ἔγραψε στὸν πίνακα γιὰ τὴν Παναγία μιὰ λέξι ποὺ δὲν μπορούμε νὰ τὴν ποῦμε ἐδῶ. Καὶ σ' ἓνα λύκειο μαθηταὶ τί ἔκαναν· ἀντὶ γιὰ προσευχὴ, ξεκρέμασαν τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ καὶ στὸ στόμα του ζωγράφισαν ἓνα σιγάρο, γιὰ διακωμώδησι. Γενικὰ ὑπάρχει τάσι, τὰ παιδιά νὰ μὴν ἐκκλησιάζονται. Κάποια κυρία διέταξε, νὰ σταματήσῃ ἡ προσευχὴ στὶς παιδοπόλεις. Διαμορφώνεται ἓνας κόσμος ἄθεος.

Γι' αὐτὸ λιγότεψαν τὰ παιδιά στὴν ἐκκλησία. Καὶ στὰ χωριά ἀκόμα ἱερεῖς δὲν βρίσκουν παιδί νὰ κρατήσῃ τὸ θυμιατὸ καὶ τὴ λαμπάδα.

Ἄλλὰ, ἀδελφοί μου, ὅσοι ἔχετε τὴν τιμὴ νὰ εἴστε γονεῖς, δεῖτε ἐνδιαφέρον, **ἀνησυχῆστε**. Ἄν ἡ Παναγία ἀνησύχησε γιὰ τὸ μικρὸ τῆς Ἰησοῦ, –ποῦ ὡς Θεάνθρωπος δὲν διέτρεχε κίνδυνο–, ἐσεῖς πρέπει ν' ἀνησυχῆσετε πραγματικά. Ἄλλοτε τὰ παιδιά ἔτρεχαν τὸ βράδυ στὸ σπίτι, στὴν εὐλογημένη φωλιά· τώρα, μόλις βραδιάσῃ βγαίνουν ἔξω, καὶ γυρίζουν τὶς πρωινὲς ὥρες· ἔχουν τὸ σπίτι μόνο ξενοδοχεῖο φαγητοῦ καὶ ὕπνου, κι ἀλλοίμονο στὸ γονιὸ ποὺ θὰ τολμήσῃ νὰ πῆ κάτι γιὰ τὸν τρόπο ποὺ ζοῦν.

Χρόνια πολὺ ἄσχημα. Ἄς δεῖξουμε ἐγκαίρως ἐνδιαφέρον, ἄς ὀδηγήσουμε τὰ παιδιά ἀπὸ μικρὰ στὴν Ἐκκλησία. Ἄμαρτάνει, ναί ἄμαρτάνει, ὅποιος πατέρας καὶ ὅποια μάνα ἐκκλησιάζονται μόνοι τους. **Νὰ συνηθίσῃς τὸ παιδί ἀπ' τὰ μικρὰ του χρόνια νὰ μπαίνει στὴν ἐκκλησία**. Καὶ νὰ ἴσαι βέβαιος – τὸ εἶπα καὶ ἄλλοτε· θὰ περάσουν τὰ χρόνια, θὰ γεράσῃς, θ' ἀσπρίσῃς, θὰ πεθάνῃς· τὸ παιδί θὰ μεγαλώσῃ, πολλὰ θὰ λησμονήσῃ, ἓνα δὲν θὰ λησμονήσῃ· θὰ θυμᾶται με δάκρυα, ὅτι ἡ μάνα κι ὁ πατέρας τὸ ὠδηγοῦσαν στὴν ἐκκλησία, ὅπως ἡ Παναγία ὠδήγησε τὸ Χριστὸ στὸ ναό.

Εἶθε ὁ Θεὸς διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἁγίων νὰ ἐλεήσῃ καὶ παιδαγωγήσῃ ὅλους ἐμᾶς· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**